

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Eneste Barn (DK)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 224. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515387644064/facsimile.pdf> (tilgået 06. maj 2024)

Anvendt udgave: Noveller

Kone. Jeg købte noget, og spurgte: om saadan og saadan Een boede her? og hvem hun var? – »Ja vel logerer hun her» lod Svaret; »men hvad hun hedder kan jeg ikke huske; min Mand veed det, for han er fra samme Egn derovre i Jylland. Saameget kjender jeg til det: at han er fød paa det samme Gods som hendes Fader ejede, og han var ellers Kammerherre, eller saadannoget, og en riig Mand, og hun var eneste Barn; men hun skal ha' baaret sig snavs ad, giftet sig mod Faderens Villie, løbet fra sin Mand, og taget fremmede Guder – som man siger. Og nu er det Jux med hende: hun staaer altid skreven hornede, og Huusleien kommer aldrig før bagefter; og det er endda knap nok, men min Mand seer lidt igjennem Fingre med hende for Landsmandskabs Skyld – der er han selv! nu kan han gie dem bedre Forklaring.» – »Hvorover?» spurgte han. »Den Herre» sagde Konen i det hun gik bort, »vilde vide, hvad hun hedder, det boer heroppe paa tredje Sal til Venstre.» – Han saae stivt paa mig, og spurgte: »Med Forlov; Hvem er De?» Det sagde jeg ham, saavel som hvor jeg var født. Han blev herved meget mild, slog med den flade Haand paa Disken, og gav mig de forlangte Oplysninger, hvilke jeg, tilligemed Tiggerskens Ungdomshistorie, den jeg kjendte langt bedre end Høkeren, fortalte Smith, omtrent som den nu herefter findes.

Fra den første Tid af at min Hukommelse staaer mig bi, mindes jeg godt Frøken S og tyktes uagtet jeg var en Vildkat, naar jeg kom mig – paa min egen Bolgade – at Frøkenen var endnu mere forvildet end jeg; hun tog mig paa Skjødets, og vippede mig, og kyssede mig, og sagde mig, at naar jeg blev ældre, vilde jeg nok komme til at forstaae saadannoget. Jeg vidste ikke, hvad hun meente, brød heller ikke mit Hoved dermed; men søgte, saa ofte som jeg kunde ind til hendes Moder, som, meget gigtsvag, og, som siden er rundet mig i Tanker, meget hjertesyg, alligevel kjælede for mig og altid havde Sukkergodt, at putte i min lille Mund. Jeg saae hende aldrig udenfor sit Kammer, inden hun blev baaret derfra i den bekjendte lille sorte Porte-Chaise. – Hendes Mand Kammerherren stod ikke nær saa høit hos mig. Naar han kastede sine smaae grønne Øjne paa mig, fomam jeg altid noget antipathisk; hvorvel han aldrig sagde mig et eneste haardt Ord, men blot gjorde lidt uskedelige Smaaløier med mig – disse endda ikke af de fineste; men de vare mig ligesaa uforklarlige som Datterens. – Denne gammeladelige Herre var en rigtig Aristocrat: hviiken Bon-

depige paa Godset, han tilkastede Tørklædet, maatte holde for; og hvilken Bønde, han blev vred paa, maatte holde Ryggen til. Stundom slog han vel haardt, for stærk var han, og maatte eengang udholde en Proces lige til Høieste Ret, fordi han skulde have slaget Een, saaledes at han døde deraf. Kammerherren blev frikjendt, det forstaaer sig selv; og saa var den Historie forbi. – Men jeg maae dog fortælle en anden, der vel ogsaa endtes med Død og Drab; men var alligevel meget morsom. – Paa H. . . . tjente en Hyrdedreng, der kunde løbe og springe, som om han havde lært det i Nachtigalls Institut. Det hændte sig nu en Sommer, at Gaardens fungerende Tyr med ect bliver mandvold, render sit Tøier istykker, jager andre Hoveder og Heste løse; og gik denne Frihedsspectakel ud over Naadigherrens Korn. Han kalder da alle Folkene sammen, og udlover en Krone til den der kan bringe ham Spectakelmageren enten død eller levende. – Hyrdedrengen siger: »A vil prøve ad – men saa skal I Anner slaae Purten i, naar A faar ham herind.« – Hele Personalet bevæbnede sig nu med Forke, Øxer og Leer, og ventede paa Guttens Tyr! medens min gode Thomas allerede havde opsøgt ham ude i Rugvængen. Han rækkede Tungen ud, og bralte ad Bæstet, der strax satte efter ham. Thomas's to Been varc rappere end Tyrens fire, saa at han flere Gange maatte standse, for at faae den med. Det lykkedes da ogsaa: Thomas foer som en Triumfator ind i Gaarden – Tyren bagefter, og – ud i Møddingen, hvor den fik en skiden Død. – Thomas fik ej allene sin Krone; men ogsaa en blaå Trøje med Sølvtrusser, og en endnu mere glimrende Hue; kort sagt han blev Løber; og gjorde i denne sin Embedstilling Kammerherren megen Ære. Han var godt kjørende den naadige Herre; men Thomas var endnu bedre løbende, saa hvor stærk end Kudsk og Heste. – Thomas Løber skulde, vagtet sine glimrende Egenskaber, ikke kommet til at figurere i denne Historie, hvis han ikke havde gjort andre Løb end dem foran Kammerherrevognen.

Vor Frøken skulde da til at giftes. Papa havde udseet en kjon ung Baron til hende, som tilmed var Lieutenant; og der var slet ikke andet iverjen for Ægteskabet, end det: at Datteren havde udseet sig en Anden. Det var skeet saa hemmeligt, at Naadigherren ikke vidste noget deraf, og altsaa ei heller kunde begribe, hvorfor hun gjorde Ind-